
FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM DE LA CIUTAT DE MANRESA

Mare de Déu del Carme de Manresa, 21-2-2019

Dt 4, 32-34. 39-40 // Rm 8, 14-17 // Mt 28,16-20

Sr. Bisbe de la diòcesi de Gikongoro de Ruanda, Mons. Célestín Hakizimana,
Sr. Rector d'aquesta parròquia de la Mare de Déu del Carme,
Sr. Arxiprest,
Germans preveres,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La ciutat de Manresa resta un any més il·luminada per les resplendors de la festa de la Llum. La Misteriosa Llum ens hi torna a convocar en aquest dia de festa. L'ofici solemne, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme, ens fa reviure el fet d'aquell 21 de febrer de 1345 en què una llum resplendent va il·luminar aquest temple, i tota la ciutat va omplir-se de la joia que ve de la llum que esvaeix la tenebra i fa que la concòrdia arribi als cors. Han passat els anys, sis-cents setanta-quatre, i els manresans, ben fidels, no podíem deixar d'aplegar-nos en aquest dia per donar gràcies a Déu, u i únic, el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, pel do de la llum i de l'aigua, de la pau i de la concòrdia.

Ens agrada, als manresans, reviure el que va succeir en aquell dia de gràcia per a la nostra ciutat. Ho revivim en l'escenificació dels fets ocorreguts i, significativament, amb la portada de la llum des del monestir de Montserrat a la ciutat de Manresa; però, per damunt de tot, ho revivim en aquest ofici al mateix temple on va arribar la llum. Perquè la celebració cristiana porta en ella, en el misteri de la litúrgia, la presència d'aquesta llum que és la fe, en el reconeixement de la Trinitat Santíssima, feta expressió en l'únic raig de llum que baixava de Montserrat, entrant en el temple i sortint en els tres raigs de llum. Però no solament la celebració és llum per la fe, sinó que també és llum per la glorificació de Déu. La font de la vida i de la llibertat és el reconeixement de Déu, glorificant-lo i donant-li gràcies. Aquesta és la llum que es fa radiant en la nostra fe, feta cant i paraula, bellesa i misteri, memorial i missió. Aquesta llum que s'encén en cada un dels nostres cors i es fa harmonia, en la unitat de la mateixa fe i la mateixa acció de gràcies.

Així, doncs, gràcies a la misteriosa llum la concòrdia va ser possible. Tots els cors varen trobar el punt just per a poder fer camí junts, sumant esforços, aportant el millor de cadascú; i, d'aquesta manera, la prosperitat, unida al conreu dels camps, a l'artesanía i més tard a la indústria, es va fer present en aquesta ciutat. Han passat quasi set segles i aquell fet, aquella suma de tots en la concòrdia, continua generant vida i prosperitat. Això ens mostra que, un cop més, la història pot ser mestra per a nosaltres.

A més, avui tampoc no podem deixar de tenir present el neguit que hi ha en el nostre país, i en el cor de tots. I el que celebrem pot il·luminar-nos. En aquest sentit, vull fer ressonar el que vam dir els bisbes en el darrer comunitat de la Conferència Episcopal Tarraconense: «Sempre caldrà diàleg, respecte mutu i magnanimitat en la recerca de gestos concrets per a la reconciliació, ni que sigui amb sacrificis per part de tots, que serà el que ens durà a la concòrdia i a la pau social. Els cristians som un poble cridat a contribuir a la pacificació personal i social, procurant especialment la solidaritat entre tots i l'atenció als més vulnerables.»

Estimats manresans, precisament el que estem celebrant, el prodigi amb el qual es va assolir la concòrdia per al bé de la ciutat de Manresa, ens pot aportar llum en aquests moments; i això que semblava impossible d'arribar-hi. El bisbe de Vic, Galceran Sacosta, defensava els interessos d'aquells que ell tenia l'obligació de protegir. Els qui tenien cura de la ciutat de Manresa i del seu futur també defensaven el que pensaven que era una cosa bona per a la ciutat. El conflicte fou servit. No fou possible l'entesa. I es va patir molt. Però ben segur que molta gent va resar, molts van oferir el seu patiment al Senyor pel do de la pau, i d'altres, uns pocs, probablement, van iniciar un diàleg, des d'ací i des d'allà. Finalment, i de manera providencial, el signe de la misteriosa llum fou el que va culminar tot el que en el cor de les persones, des del bisbe fins als representants municipals, des de la gent senzilla fins a la gent noble, s'anava teixint. I el bisbe de Vic d'aquell moment, 1345, Miquel de Ricomà, acollint el signe misteriós, va fer possible la concòrdia i la pau. El que semblava insoluble es va fer realitat.

Estimats manresans i manresanes, hem de ser sempre persones que serveixen la pau i la justícia. Necessitem, potser ara més que mai, cors magnànims per a fer possible la concòrdia tan necessària. No em pertoca a mi com a bisbe dir quines accions són les més convenients per a assolir la pau i la justícia. Però sí que em correspon encoratjar els cristians i els homes de bé que no cessin de ser artesans de pau i de concòrdia, en el dia

a dia, en tot lloc i en tota situació, en les famílies i en les escoles, en els llocs de treball i en els serveis administratius i polítics. Quan no hi ha concòrdia hi ha molt de sofriment. I quan aquesta s'assoleix, els adversaris es donen la mà, els pobles s'esforcen a fer camí els uns cap als altres, l'odi és vençut per l'amor i la venjança deixa pas al perdó.

La vostra presència avui en aquesta celebració manifesta que vosaltres, manresans i manresanes, sou els zeladors del fet de la Misteriosa Llum. Sou els qui teniu a les mans el testimoni, com en una cursa de relleus, que us han passat les generacions que us han precedit, des d'aquell 21 de febrer de 1345. No oblideu mai que no som sols en aquest món. Hem escoltat el que ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat: Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món. Jesús és enmig nostre, en ell tenim la certesa que Déu no abandona mai la humanitat. La nostra història, en la seva lletra petita, és la d'uns homes i dones que sempre i en tot moment, quan les coses han anat bé però també en les dificultats, han estat capaços de lluitar pel bé de les seves famílies i de la seva ciutat. En el cor de tots ells és present —alguns essent-ne conscients i altres no— Déu mateix: font única de l'amor, fonament de les famílies i de la gran família dels pobles i de les ciutats, de les nacions i del món sencer. Deixeu-me insistir una vegada més en la necessitat de la relació amb Déu. No oblidem mai la pregaria. No oblidem la seva força. Pregar és parar-se, fer silenci i adonar-se del misteri de Déu en el nostre cor. I, si deixem que ens parli el silenci, escoltarem com del nostre cor brollen les paraules dirigides a Déu, amb la força de l'Esperit: Abba, Pare. Qui de cor diu Pare al nostre Déu no podrà negar a tot home el que és: germà meu, germà nostre. Aquesta és la font principal de la pau i la concòrdia entre nosaltres, en el nostre país, en el nostre món: Déu, el nostre Pare, en el qual tots som germans.

Una paraula a les associacions de veïns. Gràcies per cercar el bé de tots i per recordar-nos que cada veí és una persona, amb unes necessitats. Cerqueu més i més la concòrdia. Vetlleu perquè ningú no estigui mai sol, amb aquella soledat del qui no té una mà amiga, una mà de germà que amb tendresa li manifesti que ell és estimat. Déu és en cada llar. I ben a prop de cada barri hi ha una casa de tots, la parròquia, on els cristians ens trobem per compartir la nostra fe, i, principalment, cada diumenge, lloem Déu i li donem gràcies.

I tots nosaltres, acollint en el nostre cor, com ho feren els manresans del gloriós dia 21 de febrer de 1345, «aquella llum resplendent, / tan gentil, tan clara i pura», renovem la

nostra fe en el Déu únic en la Trinitat de persones. Aquesta fe que al llarg dels segles ha estat font de fecunditat i de vida. I encara que els segles hagin passat, aquesta llum continua il·luminant els nostres cors a fi que siguem testimonis que un món millor és possible; un món on regni la veritat i la vida, la santedat i la gràcia, la justícia, l'amor i la pau.

Que la Mare de Déu del Carme, des de la seva mirada d'infinita tendresa, protegeixi aquesta noble ciutat i tots els seus habitants, a fi que la llum de la fe mai no s'apagui, la caritat sempre regni i l'esperança resti sempre viva. Així sigui.